

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 12 marca 2024 r.

Poz. 1473

UCHWAŁA NR XC/949/2024 RADY MIASTA TARNOBRZEGA

z dnia 28 lutego 2024 r.

w sprawie nadania nazwy drodze wewnętrznej położonej w Tarnobrzegu obręb Kajmów

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 40, 572, 1463 i 1688), art. 8 ust. 1a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 645, 760, 1193 i 1688) uchwala się, co następuje:

§ 1. Nadać nazwę „Bulwar Generała Mariusza Zaruskiego” drodze wewnętrznej usytuowanej w Tarnobrzegu na osiedlu Miechocin, na działce ewidencyjnej nr 101/7 obręb Kajmów oraz na częściach działek ewidencyjnych nr 99/2 i 511 obręb Kajmów, stanowiących własność Miasta Tarnobrzega.

§ 2. Przebieg drogi opisanej w § 1 określa załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Tarnobrzega.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

Przewodniczący Rady Miasta
Tarnobrzega

Bogusław Potański

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.), podejmowanie uchwał w sprawach herbu gminy, nazw ulic i placów będącymi drogami publicznymi lub nazw dróg wewnętrznych w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, a także wznoszenia pomników należy do wyłącznej właściwości rady gminy.

Z inicjatywą nadania nazwy wystąpił Tarnobrzeski Okręgowy Związek Żeglarski, w związku z przypadającym na rok 2024 jubileuszem 100-lecia istnienia Polskiego Związku Żeglarskiego. Nadanie nazwy drodze wewnętrznej byłoby upamiętnieniem jubileuszu oraz wyrazem uczczenia Generała Mariusza Zaruskiego, pioniera polskiego żeglarstwa, i inspiracją dla mieszkańców i turystów odwiedzających Tarnobrzeg i jego jezioro, do bliższego poznania tej niezwyklej osoby.

Mariusz Zaruski urodził się 31 stycznia 1867 r. w Dumanowie (obecnie Ukraina). W 1885 r. zdał maturę i wyjechał na studia matematyczno-fizyczne do Odessy. Tam urzekło go morze. Zaczął je malować i przeniósł się do Szkoły Sztuk Pięknych. W wakacje pracował zaś na żaglowcach pływających na Daleki Wschód.

Studia i żeglowanie nie przeszkodziły mu w podjęciu działalności w polskiej konspiracji niepodległościowej. Został za to aresztowany i w 1894 r. zesłany do Archangielska. Tam ukończył Szkołę Morską z patentem szturmana żegluga wielkiej. Ponieważ władze potrzebowały wykwalifikowanych oficerów, gubernator Archangielska wyraził zgodę na służbę Zaruskiego na statkach pływających poza obszar Rosji. Wracał honorowo i po każdym rejsie meldował się na posterunku policji. Z czasem został kapitanem statku handlowego.

Po zakończeniu kary Zaruski wrócił do Odessy, a w 1901 r. przyjechał do Krakowa. Ukończył studia malarskie na Akademii Sztuk Pięknych. Ponieważ jego żona chorowała na płuca, w 1907 r. przeniósł się do Zakopanego. W Tatrach odkrył swoją nową pasję. Wytyczał szlaki turystyczne, zorganizował system przewodnictwa górskiego, a w 1909 r. założył Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe. Dokonał także pierwszych zimowych wejść i zjazdów narciarskich z wielu tatrzańskich szczytów. Pisał do wielu gazet oraz zaczął pisać książki: "Współczesna żegluga morska" (pierwszy w dziejach piśmiennictwa polskiego fachowy podręcznik żeglarski), "Podręcznik narciarstwa", "Przewodnik po terenach narciarskich Zakopanego i Tatr Polskich".

Po wybuchu I wojny światowej włożył mundur i związał swe losy z I Brygadą Legionów Polskich. Miał wówczas 47 lat i stopień szeregowca. Jego liczne zdolności i talent organizacyjny sprawiły, że szybko awansował. W grudniu 1917 r. powrócił do Zakopanego, gdzie przez dwa lata pełnił funkcję komendanta Polskiej Organizacji Wojskowej. 11 listopada 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego. W stopniu majora został dowódcą 11 Pułku Ułanów, na którego czele w roku 1919, walcząc na froncie litewsko – białoruskim brawurowo zdobył dworzec kolejowy w Wilnie, za co uhonorowany został Krzyżem Virtuti Militari. Nieustanne boje przyniosły mu wiele odznaczeń i szybki awans. Od marca 1923 r. do końca kwietnia 1926 r. pełnił funkcję adiutanta generalnego Prezydenta Rzeczypospolitej Stanisława Wojciechowskiego. Miał wówczas stopień generała brygady. W "wojskowym" okresie życia nie zaniedbywał działalności literackiej. Napisał w tym czasie między innymi zbiór opowiadań "Na morzach dalekich", opowiadanie "Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe", "Na bezdrożach tatrzańskich". Napisał również podręczniki z dziedziny jeździectwa "Rząd koński" i "Nauka jazdy konnej".

W latach 30. XX wieku znów poświęcił się sprawom morskim. Współorganizował Yacht Klub Polski oraz Ligę Morską i Kolonialną. Zintensyfikował działalność Komitetu Floty Narodowej. Jego niezwykle zaangażowanie w pracę na rzecz KFN już po sześciu latach przyniosło niezwykle rezultaty – w roku 1929 ze składek od ludzi zakupiono "Dar Pomorza" i wiele innych jachtów pełnomorskich. Zorganizował Morską Komisję Terminologiczną, która opracowała polską terminologię morską i opublikowała sześć tomów słowników porównawczych do wersji angielskiej, francuskiej, niemieckiej i rosyjskiej.

Od 1929 r. wprowadzał liczną grupę harcerzy w arkana żeglarstwa. Od 1935 r. był kapitanem szkolnego szkunera „Harcierz”, przemianowanego wkrótce na „Zawiszę Czarnego”. Ostatni rejs na „Zawiszy” ukończył latem 1939 r. Nie popłynął w przygotowany na sierpień kolejny rejs. Postanowił nie opuszczać kraju w obliczu nadchodzącej wojny, choć mógł uratować i siebie, i załogę, i statek, który w końcu przejęli Niemcy.

Od września 1939 r. ukrywał się we Lwowie. W 1940 r. został zadenuncjowany, aresztowany i skazany na pięć lat zesłania. Ze względu na chorobę serca w październiku 1940 r. przetransportowano go do szpitala więziennego w Chersoniu.

Według dokumentów szpitalnych zmarł 8 kwietnia 1941 r. Został pochowany na chersońskim cmentarzu, ale dokładnej lokalizacji grobu nie udało się ustalić. Ma też symboliczną mogiłę na Pęksowym Brzyzku w Zakopanem i równie symboliczne miejsce pochówku w wodach Zatoki Gdańskiej, gdzie rozsypano ziemię z cmentarza w Cherosniu.

Zarząd Osiedla Miechocin pozytywnie zaopiniował wniosek o nadanie nazwy „Bulwar Generała Mariusza Zaruskiego” dla drogi wewnętrznej usytuowanej w Tarnobrzegu na osiedlu Miechocin, na działce ewidencyjnej nr 101/7 obręb Kajmów oraz na częściach działek ewidencyjnych nr 99/2 i 511 obręb Kajmów, stanowiących własność Miasta Tarnobrzega.

Mając powyższe na uwadze, Prezydent Miasta postanowił przedłożyć Radzie Miasta projekt uchwały w sprawie nadania nazwy drodze wewnętrznej położonej w Tarnobrzegu obręb Kajmów.